

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Pane Ježíši,
pospěš a neprodlévej,
ať tvůj příchod posilní a povzbudí všechny,
kdo plně důvěřují v tvou lásku.**

Heřmanův Městec
Vánoce 2016

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

Dá se říci, že advent prožívá svou regeneraci. Pozvolna si ho lidé uvědomují. Svět se však pokouší jeho existenci vtáhnout do svých představ a využít pro své cíle. Ty většinou odpovídají postojům, prognózám a ideologickým náladám konzumní společnosti. I když lidé zachovávají určité adventní tradice, vidí je pouze z hlediska přibližujících se Vánoc. A to je málo. Tím totiž Vánoce ztrácí na své kráse i nadčasovosti. Nemají už sílu rozeznít lidská srdce radosti z Ježíšova narození, která je radostí „pro všechny lid“.

Právě při rorátních bohoslužbách (viz níže) slyšíme hlas proroků, kteří u svých posluchačů posilovali vědomí Boží blízkosti a Boží starostlivosti o člověka. Člověk totiž i přes svou hříšnost nepřestává toužit po vykoupení. I když si ho někdy představuje příliš polidsku. Bůh i tyto touhy člověka osvobozuje od nánosů lidské fantazie, která opomíjí šíři i hloubku Božích spásitelných plánů. „Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít.“

Jak zasadit toto Hospodinovo slovo do kontextu událostí dnešního světa? Jak mu rozumět, abychom se s jeho obsahem nemíjeli a nezacházeli s ním jako s výzvou, která už ztratila aktuálnost? Už tyto naše otázky jsou podbarveny duchem moderního utilitarismu, tj. pouhé užitekivosti. Zdá se nám, že Izaiášova výzva nezapadá do problematiky současného světa, který nás svými rozmery vede do nebezpečných úskalí, strachu, prázdnoty a bezmocnosti. Co ještě potřebujeme vědět, abychom nepropadali panice, že nevíme, jak dál? Po jakých cestách se máme ubírat, aby neslábla naděje, že aspoň něco můžeme změnit? „Učím tě, co je pro tebe dobré ..., vedu tě cestou, kterou máš jít.“ I když člověk přestává věřit v sílu dobra a má pocit, že jeho úsilí o něj vyznívá naprázdno, Bůh naše dobro vnímá a drží ho v plné síle. I když stále častěji lidé nevědí, jak dál, a to se týká všech oblastí našeho života, „Bůh nás vede cestou, kterou máme jít.“ Právě tyto Hospodinovy přísliby jsou ryze adventní. Hovoří o vztahu Boha k světu i člověku.

Dějiny našeho světa nemizí v propadlišti událostí, protože Bůh je mocnější ve svém slově a ve svých příslibech než my ve svých aktivitách. On ví, jak dál ve zmatenosti našeho světa. Jeho milosrdná láska může ochránit naše cesty ke štěstí a pokoji. V zápase o člověka Bůh nikdy nekapituluje, i když se setká s nepochopením a odmítáním. Tento Boží postoj je stále přítomný a nepodléhá rozmarům našeho století. Poselství světla, které na adventních věncích den ze dne narůstá, naznačuje tuto Boží stálost lásky, která ukazuje svou sílu i tam, kde to lidské nestačí. Prosba „rosu dejte nebesa shůry“, otevírá cestu do budoucnosti, která je víc Boží než naše.

V adventních meditacích mě vzpomínky vždycky zavedou do dětství. Prožíval jsem tento čas v atmosféře víry svých rodičů a prarodičů. Pro ně adventní zvyklosti nebyly pouhý folklór. Už jako dítě jsem vnímal smysluplné jejich vnitřní ztišení, které hovořilo řečí radosti a pokoje. Cesta na roráty byla

právě jejich vírou propojena s touhami předchozích generací po naplnění božích výzev a příslibů. Věřili, že i jejich adventní touhy se naplní.

Život se dnes změnil. Zdá se, že není tak vstřícný k niternému prožívání křesťanství. Boží záměry s člověkem nejsou však poplatné duchu té či oné doby. Jejich stálost nám pomáhá vnášet do rozmarů dnešního světa radost, pokoj i jistotu. Advent je něco víc než jen čekání na Vánoce. Je to čas milosti, v němž nám Bůh svou dobrotou, svým přátelstvím ukazuje svou přízeň a dokonce i touhu být s námi, abychom my mohli být s Ním. Bůh nás stvořil pro „větší věci“, než jaké nám nabízí svět. Stvořil nás pro sebe, a abychom byli s ním věčně šťastní. O tom nás nepřestává ujišťovat. Proto jsou jeho výzvy tak naléhavé. Můžeme jim věřit, i když jeho přísliby nekonečně přesahují naše nejspmělejší touhy a přání.

Josef Socha, Advent 2016

TO SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ A TMA HO NEPOHLTILA

Janovo evangelium 1,5

Symbolika světla a tmy je srozumitelná snad každému. Vždyť když je něco temné, třeba když temné jsou naše vyhlídky nebo když někde rádí temné síly, tak je to špatné. Ale když je někdo světlý zjev, když zazáří, když se něco objasní, je to docela jiná káva. Světlo a tma nám dodnes symbolizují to pozitivní na jedné straně a to neblahé na straně druhé.

Bůh, který je v evangeliu Janově nazván Slovem, jež se stalo tělem, je také nazván světlem a proti němu stojí tma. Tma, to je temnota našeho světa, ale i temnota našeho srdce. Ale tma to světlo nepohltila, jak čteme v bibli. Zajímavé je, že u tohoto textu je dvojitá možnost překladu. Tento verš lze také přeložit: tma je nepřijala. Nepřijala to světlo, odmítla ho. Mám za to, že se tady jedná o promyšlenou slovní hříčku: v řeckém originále najdeme sloveso, které může skutečně znamenat obojí, tedy nepřijetí světla tmou, anebo nepohlčení světla tmou. Obojí tedy platí: temnota odmítá světlo, staví se proti němu nepřátelsky, a zároveň proti světlu temnota nezmůže nic, i kdyby se všechny temnoty světa spojily, světlo svítit nepřestane.

Vánoce nám tak připomínají i tu temnou stránku světa. Tento svět – včetně nás, my jsme jeho součástí – má daleko k záři nebeského Jeruzaléma, ke slávě Božího království, kde se to všechno jen blyští a ani slunce a měsíc tam nejsou třeba. My žijeme ve světě, kde jsou tmy, spousta temnot a temných koutů. A tak jsou Vánoce připomínkou také toho, že si o sobě a svém světě nemáme dělat iluze. Nechtějme tedy o Vánocích pořád jenom jásat a oslavovat a pořád jenom mít dobrou náladu a pohodu. Vpusťme do svého nitra i bolest a utrpení světa kolem nás. Je dobře, když nám i televize o Vánocích připomíná uprchlíky, bezdomovce, lidi nevidomé nebo jinak postižené. Bolest, nemoc, bezmoc, to všechno patří k nám, do našeho světa, do světa, který si Bůh tak zamiloval, že dal svého jednorozeného Syna.

Vánoce však připomínají, že tmy to světlo nepohltily, nepřemohly ho. Jako dobrá zpráva zní, že šířit se může nejen špatnost a tma, ale také světlo se

předává. Každý rok i k nám do Heřmanova Městce přichází betlémské světlo, od kterého si můžeme zapálit vlastní svíčku. Ta symbolika je poutavá. Od jedné svíčky zapálené daleko v Betlémě hoří v tuto chvíli po celém světě tisíce, možná miliony svíček. Podobně jsou nakažlivé i drobné činy a drobná gesta a slova naděje. Třeba to, co udělá církev, když přijme ve svých charitativních zařízeních bezdomovce, když navštívíme nemocné, když vyslovujeme přímluvné modlitby - to všechno jsou drobná světélka, která mohou zažehnout světélka další. Věřme tomu, že tmy světlo nepohlí. A nenechme se tím temným ve světě uhranout. Všímejte si raději té třeba skromné, malé, ale přece patrné záře.

Vánoce jsou svátky velké a činorodé naděje. Naděje pro všední dny, i pro dny zatažené a potemnělé. Naděje, která je pro všechny lidi, tak jako je pro všechny světlo. Ta naděje má svůj začátek u Boha, který se tehdy v Betlémě stal tělem a dal zazářit světlu, které tma nepohlí, které ji chce všechnu prosvítit. A my k tomu můžeme přispět. Proto vůbec není na škodu, když si na závěr vypůjčíme jednu moudrost, připisovanou mnoha různým autorům: *Lepší, než žehrat na tmu, je zažehnout svíci.*

Přeji vám, abyste jako svíce rozsvícená vánoční zvěstí mohli svítit po celý nadcházející rok.

Jan Plecháček, CČE

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Je pozoruhodné, že svátky narození Spasitele prožíváme nejen my věřící, ale spolu celá společnost. Zdá se ale, že ne ve všech skupinách má toto prožívání stejný obsah. A navíc – v počátcích života církve byly dříve pohanské slavnosti přetvořeny světlem a pravdou evangelia – příkladem může být slunovrat, který se stal svátkem příchodu Světla světa – Vánocemi. Dnes jakoby nastával opačný pohyb. I my věřící jsme často ovlivněni atmosférou obchodních aktivit, s nimiž spojuje část společnosti přípravu a prožívání Vánoc, jako by to byla ta jediná podstata a smysl vánočních svátků. Je jisté, že chceme dárky vyjádřit své vztahy ke svým blízkým, jsme ale v nebezpečí, že zapomeneme na toho, kvůli jehož příchodu se vlastně Vánoce začaly slavit. Chceme udělat radost, ale často jen sobě samým.

Jako kdybychom přijali hosta, ale vůbec si ho nevšimli a zabývali jsme se jen vlastními zájmy.

Stále se přesvědčujeme o tom, že člověk není šťastný proto, že je obklopen množstvím věcí, ale cítí-li, že za darem jsou skutečně zdravé přátelské vztahy. Prožívá-li srdečné prostředí svého domova, v němž je jeden druhému skutečnou oporou a pomocí z lásky. Tak se naplňuje základní charakteristika člověka, kterou o nás, svých tvorech vyslovil sám Stvořitel: „Není dobře, že je člověk sám.“

Můžeme nyní chápat ta slova i ve vztahu k samotnému Stvořiteli, který je pro nás Otcem i Matkou zároveň. Prostě – není dobře, když je člověk daleko od Boha! A tak nalézáme podstatu toho, čím jsou svátky narození Ježíše. Přišel ten, který naplňuje podstatu toho, čím jsou svátky narození Ježíše. Přišel ten, který

naplňuje naši samotu! On, narozený v Betlémě, se svými skutky prokázal jako Boží Syn. Zůstává stále s námi - nejsme sami.

Zároveň vyznáváme, že přijde ve své slávě vzkříšení. Není to však daleká, nepředstavitelná budoucnost. Ona je stále přicházející, pronikající svou přítomností náš svět, který už před věky pro nás připravil. Každé naše jeho oslovení – modlitby, pozorné naslouchání toho, co přinesl jako radostnou zprávu – evangelium, každý obětavý láskyplný skutek je součástí toho velikého Kristova příchodu, na který čekáme.

Kéž po uplynutí svátečních dnů nezapomeneme. To bychom opět upadli do samoty. Kéž v nás zůstane radost z pravého daru Vánoc. Tím darem je jeho trvalá blízkost každému z nás.

P. Josef Smola, děkan, ŘK

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

Lukáš 2,7

Milé sestry, milí bratři v Kristu,

tradiční vánoční zamyšlení jsem letos vybrala z nové knížky Ladislava Heryána Exotem na této zemi, z kapitoly nazvané Evangelium pro chudé:

Vánoční události ukazují krásný obraz Ježíše, který přišel, aby ukázal, že každý z nás, i ten nejchudší, pro něj má stejnou cenu jako ten nejbohatší, ten nejhorší stejně jako ten nejlepší. Ježíš přišel ukázat cestu, ztotožnit se s našimi bolestmi a do všech našich zranění a hledání přinést útěchu a světlo. Jak nádherné je poselství světla, jež září z každého vánočního textu!

Jak je možné, že se toto poselství tady u nás na bohatém Západě někde ztratilo? Co se stalo s naším křesťanstvím? Co se stalo s oním světlem? Co se stalo s naším tak úžasným Pánem? V Betlémě ho sice vidíme jako malé chudé dítě, ale až vyrostete, bude říkat věci, které na této zemi doposud nikdo neřekl, bude konat činy, které zatím nikdo nevykonal. Otevře tak neslýchané obzory, které ještě nikdo nikdy nenabídl. Dá taková řešení, na která nikdo nikdy nepřišel. „Nikdy nikdo tak nemluvil,“ čtete v evangeliu. Jak je možné, že mnozí křesťané i nekřesťané vidí křesťanství jen jako nějakou deku, která člověka dusí, a Ježíše jako toho, kdo jim něco bere? Jsem přesvědčen, že církev, na kterou to svádějí, je v tom skoro zcela nevinně.

Chceme-li uvidět světlo, které z Pánovy osobnosti jde, musíme se stát chudými. Slyšeli jsme z evangelia, že zpráva o Ježíšově narození je sice pro všechny lid, ale jako prvním je zvěstována pastýřům. Jsou to nomádi, putující se svými stádečky, která nadto musejí o dnech a dokonce nocích hlídat, bez stálého obydlí, ve kterém by hromadili zbytečnosti. Jsou jak v tehdejší, tak i v dnešní izraelské společnosti těmi nejchudšími, jako kdysi u nás kočující Romové. Jen ten, kdo je chudý, je schopen vnímat ono světlo. Ale co je to být chudým?

Jenom když budeme chudí – a to nemá nic společného s materiálním bohatstvím nebo s církevními restitucemi – jenom když budeme chudí, to znamená, když budeme před Pánem Bohem maličci, když budeme před ním nazí, když budeme potřební jeho milování, když si nebudeme na nic hrát, když ho doopravdy budeme potřebovat, jenom tehdy spatříme světlo, které vychází z jeho osoby. On totiž přinesl své evangelium chudým, nikoli bohatým. Říká to i jinak „království Boží patří dětem“, což je jen dalším obrazem téhož.

Mám za to, že autor přesně vystihl podstatu a smysl vánoční zvěsti, která přináší novou naději do veškeré bídy, bolestí a utrpení tohoto světa. Nezbývá, než Vám i Vaším rodinám popřát, aby letošní dny sváteční pro Vás byly časem pokoje, radosti i společně strávených chvil v kruhu Vašich nejbližších. Do nového roku 2017 ze srdce přeji pevné zdraví, mnoho síly a vytrvalosti, ale i světla z oné nově zrozené šance pro všechny bez rozdílu!

Alena Tučková, CČSH

Sestry a bratři,

Vánoce nepatří pouze dětem nebo vzpomínce na dětství, jsou oslavou života. V křehkém a zranitelném tvoru, o němž věříme, že ztělesňuje záchranné dětství Ježíšovo, se dává poznat nový příslib a nová šance, nová naděje a Evangelium, dobrá zpráva. Přijměme toto poselství jako pozvání společenství církve Kristovy.

Leoš Tuček, farář CČSH

SPAL V JESLÍCH, KTERÉ PATŘILY NĚKOMU JINÉMU...

Spal v jeslích, které patřily někomu jinému.

Přes jezero se plavil v člunu, který patřil někomu jinému.

Jel na oslátku, které patřilo někomu jinému.

Byl položen do hrobu, který patřil někomu jinému.

Učinil to proto, aby se o všechno, co měl, rozdělil s námi: o svůj život, o svoji slávu, o své místo u Boha Otce.

Přišel tak proto, aby nám všem, ať chudým či bohatým, nabídl věčný život, život v hojnosti.

Znáte milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoliv bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby.

(2Kor 8,9)

Vážené sestry, vážení bratři,

přeji srdečně Vám i Vaším blízkým požehnané vánoční svátky, šťastné vykročení do nového roku, pevné zdraví a mnoho dobrých dní v roce 2017.

Zdenka Sedláčková, CČSH

VÁNOCE: TISÍCE POVINNOSTÍ A PŘEDSTAV ...

Vánoce jsou zde a s nimi možná spousta představ a očekávání: jak by to mělo být, jak to chci, anebo: „hlavně ať to není takto...“ Možná nás přemáhá touha mít vše pod kontrolou, zabránit chaosu, zachránit „rodinnou atmosféru“, vyrobít „domácí pohodu“, atd. Anebo nás možná naopak přemáhá rezignace, strach a „hlavně ať už je to za mnou, ...“ Svázanost všemi tradicemi nám možná bere chuť dýchat, něco vůbec pustit pod povrch.

Bůh může a chce konat nové věci. Pánem našeho života a potažmo těchto Vánoc je Bůh! Nikoli představy o Vánocích, nikoli neporušená linie tradic. Možná by proto nebylo špatné se zastavit. Odevzdat své plány na splnění tisíce a jedné drobnosti nebo svou otupělost a strach Bohu a připojit se k Mariinu: „Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38).

To není pasivita, ale postoj očekávání a připravenosti. „Dávám ti, Pane, prostor, abys ty jednal v mém životě.“

A Bůh může a chce konat nové věci. Chce se nově narodit i ve tvém srdci. Nevadí mu chlív tvých slabostí. Jediné, co mu brání, je tvůj pocit vlastní důležitosti a nepostradatelnosti, tvůj strach anebo to, že od letošních Vánoc už vůbec nic nečekáš ...

www.vira.cz

RORÁTY

Víte, co byly a jsou „roráty“?

Chorální notace latinského introitu *Rorate coeli*:

1 Rorate, caeli, desu - per,
et nubes pluant jus - tum:
aperi - á - tur ter - ra,
et gérminet Salvatórem.

Rosu dejte, nebesa, shůry a oblakové dštěte spravedlivého.

Otevři se, země, a vydej Spasitele.

Nebesa vypravují slávu Boží a dílo rukou jeho zvěstuje obloha.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Jako byla na počátku i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.

Mnozí spravedliví proroci a králi, Spasitele viděti žádali.

Mojžíš, Samuel s Davidem, Izaiáš s Jeremiášem spolu hlasy toužebnými volali:

Ukaž tvář svou nejdražší, prolom nebesa a sestup, Mesiáši!

Nebesa vypravují čest a slávu Boží,

kůry andělů svatých Bohu pilně slouží,

všechno jsoucno stvořené jen chválu Páně množí.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,

jako byla na počátku i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.

Roráty (z latinského *rorate* „rosu dejte“) představují specifickou podobu ranní mariánské mše v době adventní. Typické české liturgické zpěvy, které rorátní mši doprovázejí, nemají v evropské kultuře obdobu. Pro roráty je příznačné střídání chorálního zpěvu a menzurálních písní coby komentáře chorálního tématu. Základem jsou rorátní knihy, nejčastěji ze 16. století.

Označení „roráty“ pochází z introitu adventní votivní mše svaté k Panně Marii. Začíná se slovy: „Rorate coeli desuper“ (*rosu dejte, nebesa, shůry*). Původ rorátních mší lze hledat v době vlády Karla IV. Panovník zavedl celoroční praxi votivních mší k Panně Marii. K těmto mším se připojila tradice liturgického zpěvu, a to zvláště v prostředí utrakvistickém. Dosáhla svého vrcholu v 16. století. Rorátní zpěv provozovala zvláště literátská bratrstva. Rušení bratrstev za josefinských reforem roku 1783 znamená také úpadek rorátů jako takových. Od 20. století až do současné doby probíhají snahy alespoň o částečnou obnovu tradice rorátů.

vv

KDO JE VLASTNĚ BŮH?

(A jsou lidé věřící skutečně věřící, a lidé nevěřící skutečně nevěřící?)

Jako malé děti jsme se pravděpodobně učili, že Bůh je všemohoucí a vševědoucí. Tato definice se stala terčem různých posměšků na adresu křesťanů: „Je-li Bůh všemohoucí, může stvořit kámen, který sám neuzvedne? A je-li vševědoucí, proč volá na Adama, Kde jsi?“ (Gn 3,9). Jistě, posměšky jsou to nesmyslné, ale hlavně – tato definice není definicí biblickou. Co o Bohu říká Bible? Je Bůh mužem, ba fousatým dědečkem, jak ho známe z kostelních obrazů? A je Bůh bytost, tedy někdo, nebo jen něco? A je muž nebo žena nebo něco mezi tím?

Je-li Bůh, a je-li Bohem, pak je nám, na smyslové vnímání omezeným lidem z masa a kostí, nepoznatelným, neuchopitelným, nedosažitelným, je prostě Jiným, a vlastně sami od sebe o něm nemůžeme říci nic kromě toho, co o něm řekl Aristoteles: „Je-li Bůh, pak musí být jen jeden, a musí být všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný.“ A tak Bůh je pro nás velkým tajemstvím, tedy tím, kdo nás absolutně přesahuje, jako bychom byli utopení v moři. Jedinou šancí, jak Boha poznat, je to, že on sám do našeho smyslového světa vstoupí, že

se nám „zjeví“. Svědectvím o tomto zjevení se Boha lidem je Bible. Co tedy říká o Bohu Bible? A proč je důležité se toho držet?

V Ex 20 Bůh, jemuž říkáme Hospodin, dává skrze Mojžíše lidem Desatero. My křesťané jsme je dost primitivně omezili na deset krátkých příkázání, jakýchsi rozkazů, kterým už sami pořádně nerozumíme, a navíc, jsme zcela pominuli kontext, ve kterém je Mojžíš přijal. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Ex 20,1-2), říká se nejprve doslova v hebrejském textu, a poté Bůh pokračuje: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne ...“(20,3). Ona Hospodinova slova na Sinaji jsou tedy cestou ke svobodě, způsobem života svobodného člověka. Porušení hned prvních tří „příkázání“ člověk okamžitě zaplatí otroctvím, a ani si to nemusí uvědomovat. Jediným „uzdravným“ Bohem je Hospodin. Jakmile si člověk vytvoří jiného boha tím, že si Boha Hospodina zpodobní (2. příkázání), nebo že jeho jméno vysloví (3. příkázání), upadne znovu do otroctví mnohem horšího, než bylo v Egyptě. My křesťané jsme ve svém Desateru 2. příkázání vypustili a 3. příkázání jsme nahradili slovy „nevezmeš jména Božího nadarmo“. Stačí tedy říct „ježíšmarjá“ a hned mám hřích. Ano, a právě o to zde vůbec nejde, a právě to je například známkou toho, že jsem se znovu stal otrokem...

Oč tedy jde? Je-li Bůh nekonečně tajemný a nekonečně člověka přesahující, nikdy jej nebudu moci pojmut ani do nějakého obrazu, ani do nějakého pojmu či jména. Jak obraz, tak pojem či jméno budou vždy znovu jen mou představou, kterou budu považovat za Boha. Jenže takový Bůh je bohem, vytvořeným lidskýma rukama nebo lidskou hlavou, a ve skutečnosti je modlou. A jak známo, modla, kterou si člověk vytvoří, jej pak chodí strašit. Jestliže si někdo vytvoří představu, že „Bůh je spravedlivý Pán“, pak budu čekat, že se Bůh bude vždy chovat podle mé představy o spravedlnosti, a tuto představu budu nutit ostatním. A jak potom odpovím třeba na námitku „Kdyby Bůh byl, nedopustil by Osvětím?“ A jak se vyrovnám se svým strachem, že mne nakonec tento spravedlivý Pán potrestá? Co člověk, to jiná představa, to jiná modla. Jestliže si například Boha představujeme jako spravedlivého Pána, budeme před ním pravděpodobně žít celý život ve strachu a tento strach budeme předávat i svým dětem, a budeme vyrůstat jako nezdraví a pokřivení křesťané, protože před Bohem není nikdo spravedlivý. Budeme přísně soudit ty, kteří podle našich měřítek spravedliví nejsou. Budeme zatrpklými nikým nemilovanými křesťany.

Kdo je tedy Bůh podle Bible? „Jsem, který jsem,“ říká Bůh Mojžíšovi z hořícího keře na otázku po svém jménu (Ex 3,14). To se však příliš neliší od toho, co říká Aristoteles. Bůh ale pokračuje: „Jsem Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, to je navěky mé jméno.“ Bůh není jen bytím pro sebe sama, ale podstatou Boží je bytí pro mne. „Jsem, který jsem pro tebe, jsem bytím pro tebe, mou podstatou je to, že jsem pro tebe.“ Jako bychom již byli v Božím bytí, ještě než jsme se individuálně zrodili. Je-li Bůh Bohem, jehož podstatou je „být pro“, nikoli jen „být“, pak je tím, který se stále dává, který je Zdrojem. Já si tedy představuji Boha (vida, další představa) jako Velkorysost, jako Dávání a Nečekání zpět. Synonymem velkorysosti, tedy dávání, které nechce nic vracet, je např. milosrdenství, odpuštění, nebo prostě milost. Bůh je toto vše, ale nikoli jako pojem, nýbrž bytost. Bible sama říká o

Bohu, že „Bůh je láska“ (1 J 4,8), i to je synonymem velkorysosti. Velkorysost dává život: jestliže se proti někomu proviním, a on mi řekne „vždyť se přece nic nestalo“, právě to mi dává život. Proto snad nejkrásnějším synonymem velkorysosti je Život. Život, který se nedává, zahnívá a zaniká. Bůh je Život, Život pro mne.

Hospodin totiž Mojžíšovi na Sinaji dále řekne o sobě toto: „Hospodin, Bůh plný slitování a milostivý, nejvyšší milosrdný a věrný“ (Ex 34,6). Jsou to slova, která se ve Starém zákoně budou opakovat častokrát. I zde se jedná o různá synonyma velkorysosti (jedním z nich je hebrejský výraz pro Boží slitovnou lásku „rachum“, jehož kořen RCHM je stejný jako kořen slova „rechem“, děloha), z nichž poslední dvě (chesed we emet, milosrdný a věrný) se pak v řeckém překladu (charis kai aletheia, milost a pravda) dostanou do Janova hymnu“. Skrze Ježíše se stala milost a pravda (tělem!).

My říkáme Bohu „Hospodin“, což je opisem hebrejského „Adonaj“ (naš Pán), které židé vždy vyslovují místo osvětlného jména JHWH (Jahve). O kořen Božího jména se lingvisté přou, není zcela jasný, ale jistě má něco společného s kořenem HJH (být). „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živou duší. Každý člověk má v sobě Boží dech, dech toho, jehož podstatou je být pro nás, a proto sv. Augustin napsal: „Stvořil jsi nás pro sebe, a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v tobě.“ Srdce každého člověka touží po Bohu, a je tedy iluzorní rozdělovat lidi na věřící a nevěřící. Lidé „nevěřící“ jen odmítají představu, kterou si o Bohu (možná na základě představy lidí „věřících“) udělali. Lidé věřící mohou mít problém s tím, zda Bůh je skutečně takový, jak v něj věří, a proto o víru znovu zápasí. Lidé nevěřící cítí, že „něco je“, ale raději o tom nepřemýšlejí nebo naopak přemýšlejí hodně, ale nechávají si to pro sebe, protože o tom neumějí nebo se stydí mluvit.

Čím jsme Bohu blíže, tím méně umíme říci, kdo je. Je-li nám však Bůh absolutně přijímající láskou (J 3, 16-17), pak budeme zdravými milujícími křesťany, protože takový Bůh je Bohem Bible.

Ladislav Heryán, Blahoslav 2016

POHÁDKA, KTERÁ SE POSLOUCHÁ OČIMA

První jesličky postavil sv. František z Assisi v roce 1223. Na lesní planině u Greccia v italské Umbrii tehdy sloužil netradiční štědrovečerní půlnoční mši svatou.

Uprostřed noci se rozžehly pochodně a lidé ze všech stran přistupovali se smolnicemi v rukou, takže horské stezky se blýskaly jako potůčky světla. V jeskyni coby kapli prý svatý František předčítal evangelium jemným hlasem a při slově Betlém protahoval slabiky – pomekával jako ovce. Kdyby tušil, co jeho netradiční oslava svátku Narození Páně způsobí! Liturgie slavená s živými zvířaty a herci inspirovala umělce a vznikaly první napodobeniny betlémského výjevu – podnět pro tvorbu lidových betlémů. Jejich vzhled určil zejména Tridentýský koncil (1543-63), podle něhož měly „srozumitelným způsobem

sloužit k poznání Boha, meditaci a betlémskou událost zobrazovat bez všech vedlejších přídavků“.

Ve střední Evropě byl první betlém vystaven 1562 v pražském jezuitském kostele sv. Klimenta. V době rekatolizace českých zemí po bělohorské bitvě posloužily betlémy jako snadno šířitelné poselství víry.

Jezuité nebyli jedinými donátory: také díky františkánům, dominikánům a kapucínům se jesličky začaly objevovat v dalších kostelích stejně jako v příbytcích šlechty i církevních hodnostářů. A to až do doby, než byly v závěru 18. století označeny Josefem II. za nedůstojné dětské hračky a z kostela vykázány. O zdroj obživy tak přišlo mnoho uměleckých mistrů, a tudíž hledali nové zákazníky mimo církevní kruhy – když lidé nenacházeli jesličky v kostelích, začali si je stavět doma.

Po čase byly josefínské reformy zmírněny, avšak betlémy se do kostelů vrátily již ovlivněny lidovou tvorbou. Lidový betlémář pojímá příběh Kristova narození volněji, děj zasazuje do krajiny svého domova, figurky kopírují místní osobnosti, jsou oděny v krojích.

Betlémářství záhy vytvořilo podstatnou vrstvu lidového umění, vznikala důležitá betlémářská centra: Třebíčsko, Kralicko, Klatovsko, Plzeňsko, Podorlicko, Příbramsko, atd. Lidové jesličky se od uměleckých lišily pojetím, ale také použitým materiálem – dřevo doplňovaly vosk, textil, chlebové těsto, atd. Jedno však bylo všem společné - každý betlém skrývá příběh svého tvůrce. Třeba mladý hospodář Josef Probošt z Třebechovic pod Orebem. Po večerech vyřezával potřeby do domu a jednou zkusil malou figurku. Údajně kolem roku 1885 tak začal vznikat jeden z nejkrásnějších českých betlémů. Probošt přizval záhy ke spolupráci řezbáře Josefa Kapuciána a později i sekerníka Josefa Frimla. Společně vytvořili úctyhodné dřevěné dílo, výjimečné z výtvarného, etnografického i technického pohledu. Betlém tvoří více než dva tisíce drobných částí, z toho 351 figurek rozmístěných do mnoha podlaží (dvě stě z nich je pohyblivých). Betlémskou událost doplňují scény z místního života, výjevy od zvěstování pastýřům přes momenty z Ježíšova života až po jeho na nebevstoupení.

Třebechovický betlém v sobě skrývá ještě jeden důležitý prvek – příběh svého tvůrce. Josef Probošt se natolik oddal své životní zálibě, že zanedbával praktické stránky života. Rozpadávající se hospodářství vedla jeho žena, na práci ovšem nestačila. Po Proboštově smrti vystěhovala betlém do kůlny napospas počasí a říkalo se, že jej proklela. Josef Probošt se prý v začátcích nechal slyšet, že vytvoří takový betlém, „že se na něj přijede podívat sám císař z Vídně“. Jeho předpověď se téměř splnila – v roce 1967 se Třebechovický betlém představil na světové výstavě Expo v Montrealu, kde jej zhlédlo přes osm miliónů návštěvníků. Císař pán to už samozřejmě nestihl, avšak jednou z návštěvnic byla anglická královna – matka Alžběta.

Karolína Peroutková, KT 52/2015

POPULÁRNÍ RYBOVKA ZAZNÍ O VÁNOCÍCH V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE

Řada z vás si opakovaně přála navštívit v období vánočních svátků klasický vánoční koncert přímo v kostele sv. Bartoloměje i s vánoční atmosférou kostela s krásným heřmanoměsteckým betlémem. Pěvecký sbor Vlastislav se tedy premiérově pokusí těmto přáním vyhovět a společně se sborem CČSH a ŘK farností Heřmanův Městec srdečně zve na vánoční koncert, který se uskuteční ve čtvrtek 29. prosince od 17 hodin v kostele sv. Bartoloměje. Těšit se můžete na u nás tolik populární dílo Jakuba Jana Ryby „Českou mši vánoční „Hej, mistře!““. Rybovu mši provedou Pěvecký sbor Vlastislav společně se sólisty a souborem ReBelcanto za varhanního doprovodu Martina Kudrny. Vstupné je dobrovolné.

Marek Výborný

... a ještě pár slov o autorovi známé „Rybovky“:

JAN JAKUB RYBA O CHRÁMOVÉ HUDBĚ

„Skladatel chrámové hudby nejprve musí vědět, pro koho pracuje. Je nucen své posluchače poznat, a to je dobře. Pokud chce dojmout, je zapotřebí přísný sloh, který dokáže vnímat jen opravdový hudebník a který v sobě neobsahuje vůbec nic, co by pohnulo hudebními laiky, zkrášlit rozmanitými figurami a lákavou barevností. Suchopárnost musí zjemnit hebkou růžovou rosou, palčivost zmírnit chladivým stínem, chlad smísit s líbeznou vroucností a nevlídnost, na kterou člověk v církevních skladbách nezřídka narazí, zakrýt dětskou důvěrou a dobromyslností, jež se dotkne srdcí.“

ZA ROŽMITÁLSKÝM KANTOREM

Jaroslav Seifert si v básni Kouř marihuany představuje poslední chvíle Jakuba Jana Ryby: „... sám a sám stojí Ryba v hlubokém tichu lesů za Rožmitálem, sám s proříznutým hrdlem a se zkrvavenou břitvou u nohou ...“. Onoho osmého dubna roku 1815 mu bylo necelých čtyřicet devět let.

Česká moderní poezie vytvořila máloco tak dojemného, jako je tato vzpomínka na smrt rožmitálského kantora, vzdělaného osvícence a vlastence ničeného neúprosnou životní realitou. A já na to myslím pokaždé, když poslouchám jeho vánoční mši z roku 1796, vždy znovu okouzlen tou prostou a čistou krásou zhluboka dýchající českosti. Přitom se ve mně radost střídá se smutkem, ale většinou jej nakonec přemůže. To břímě zoufalství, které Rybu tížilo a tlačilo k zemi, do níž ho pak rožmitálští měšťané uložili ne u kostela, kde jeho zpěvná výzva „*Hej mistře, vstaň bystře!*“ zněla poprvé, ale jako sebevraha na odlehlém místě někdejšího hřbitova morového (u Nového rybníka) – to smrtící břímě z něho nikdo nemůže sejmut, avšak jeho už vpravdě znárodnělá mše (nazval ji Missa Solemnis Festi Nativitatis Domini Jesu Christi, ale my ji, později různě upravované, říkáme Rybovka) svědčí mi o existenci vyšší spravedlnosti, odměňující toto dílo za přemíru strážní, v jejichž sevření se rodilo, vděčností nás všech, které po více než dvou stech letech stále ještě

obšťastňuje, oslovujíc, co je v nás nejlepší. Tato nejznámější ze dvou desítek Rybových vánočních mší vznikla i proto, aby tvůrce aspoň chvílemi zapomněl na bědnost své existence a skutečně z ní do jeho hudby nepronikl ani stínek, vše je tam jas, a tím je cennější. Přestože Česká mše vánoční, první kompletní liturgické dílo napsané v českém jazyce, se stala mezi lidmi velmi oblíbenou, Rybovi to v životě péči o rodinu nijak výrazně nepomohlo. Dál žil spíše nuceně a na jaře roku 1815 odešel naposledy z domu.

Teprve čtyřicet let po smrti byly jeho ostatky slavnostně přeneseny a uloženy do posvěcené půdy starorožmitálského hřbitova u farního kostela. Z téhož roku je také kamenný kříž, postavený na místě jeho sebevraždy a nesoucí nápis MODLETE SE ZA MNE. Měli bychom to udělat a měli bychom modlitbičku věnovat i jiným starým českým kantorům, které život nezkoušel o mnoho míň než Rybu.

Živější a veselejší upomínkou na Jakuba Jana Rybu jsou ale kostelní varhany, skutečně dotýkané samotným regenschorim. Byly postaveny v roce 1750, a když sem Ryba přišel v roce 1788, jednalo se vlastně o zánovní nástroj. Doklad o starobylosti je i obrácená barevnost kláves. Ty, které bývají černé, jsou bílé a naopak. Je to dvoumanuálový nástroj obsahující 750 píšťal. Na varhany se hraje dodnes a jsou to skutečně ty, z jejichž píšťal se na Štědrý den roku 1796 ozvaly první tóny ke zpěvu „Hej, mistře.“ A zní tak každý rok.

upraveno dle knihy Jaromíra Zeminy Knížka zimního času
a článku Ludvíka Lose v časopisu Echo Vánoce 2016

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA – ZAČNĚTE S NÁMI NOVÝ ROK DOBRÝM SKUTKEM!

Již po šestnácté se na začátku ledna v našem městě objeví tříkráloví koledníci s prosbou o pomoc potřebným. V loňském roce byli obdarováni rekordní částkou přesahující 105 tisíc Kč. Za vaši štědrost Vám patří obrovský dík. Ceníme si jí o to více, že si jsme vědomi často velmi nelehké osobní situace mnohých z Vás. Díky Vaším darům byly podpořeny projekty chrudimské charity: pečovatelská a ošetrovatelská služba, včetně osobní asistence v celém chrudimském regionu (mimo jiné nákup kompenzačních pomůcek apod.) i podpora projektu Občanské poradny, která zajišťuje bezplatné porady klientům v právních i ostatních životních situacích. Drobná část výtěžku podpořila také

zahraniční projekt kvalifikačních kurzů mládeže v indickém Bangaluru. Obdobný účel bude sbírka plnit i letos. Chrudimská charita svojí pomocí pokrývá i region Heřmanoměstecka, i proto část letošního výtěžku pokryje náklady na nákup automobilu pro potřeby pečovatelské služby. Proto neváhejte se v případě potřeby na ní obrátit a využít její služby (<http://chrudim.charita.cz>). Věříme, že i letos budete mít své dveře pro koledníky otevřené.

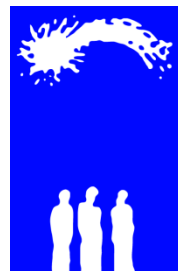
Posláním Sdružení Charita ČR je pomáhat těm nejpotřebnějším, lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu nebo národnost. Tříkrálová sbírka je řádně povolena Ministerstvem vnitra ČR. U nás spolupracujeme při zapečetování a rozpečetování pokladniček s Městským úřadem. Sbírka je chráněna proti zneužití, neboť každá skupinka bude mít zapečetěnou pokladničku a vedoucího staršího 15 let, který bude vlastnit průkazku s pověřením generálního sekretáře SCHČR. Pokud by Vás navštívily v těchto dnech osoby bez těchto náležitostí či jinak podezřelé, oznamte toto ihned Městské či státní Policii ČR nebo na telefon asistenta sbírky v Heřmanově Městci (732 789 248). Pomůžete tak zabránit zneužití sbírky.

U nás v Heřmanově Městci budou skupinky tří králů navštěvovat vaše domácnosti v sobotu 7. ledna. Předem Vám děkujeme, že nenecháte své dveře zavřeny. Jsme si vědomi, že podobných sbírek je celá řada, ale budeme vděční i za drobné příspěvky. Každá koruna pomůže našim bližním v nouzi jak v České republice, tak ve světě. Pokud by se někdo z čtenářů chtěl zapojit do sbírky jako koledník, budeme rádi. Věk není limitem! Ozvěte se na tel: 732 789 248. Díky za pomoc! Tři králové, kteří nesli dary do Betléma, budou mít také pro Vás připravenou koledu a malou pozornost. Přejeme Vám klidné a radostné prožití vánoc a spolu s Třemi králi na shledanou v novém roce 7. ledna.

Marek Výborný, koordinátor TKS

ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE PŘIPOMENE 80. NAROZENINY PAPEŽE FRANTIŠKA

Chtěli bychom tímto poděkovat všem bezmála 80 účastníkům adventního koncertu Evy Henychové, kteří zaplnili Rytířský sál zámku. Díky všem příspěvkům jsme mohli přítomným zástupcům vedení chrudimského Hospice předat částku 5.052,- Kč. Děkujeme!

Česká
křesťanská
akademie

V lednu nás čeká další program. Krátce před Vánocemi (17. 12.) oslavil své 80. narozeniny současný římský biskup, papež František. Vlastním jménem Jorge Mario Bergoglio, vystudovaný chemik, posléze profesor teologie, jezuita a arcibiskup v argentinském městě Buenos Aires byl v roce 2013 zvolen papežem. Od té doby patří ke světovým osobnostem, které zásadním způsobem ovlivňují světové dění v mnoha oblastech. Svými postoji a názory mnohé překvapuje i provokuje. A zcela jistě nutí k zamyšlení. Vyhlásil uplynulý rok 2016 rokem milosrdenství. Při jeho vyhlášení uvedl: „*Je mojí touhou, aby se tento rok stal živou zkušeností s*

blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, a aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví“. Neváhá se setkávat s nemocnými, bezdomovci a lidmi na periferii společnosti. Sám se vyznačuje ve svém úřadu velkou skromností.

Místní skupina České křesťanské akademie si chce i v Heřmanově Městci tuto osobnost stojící v čele katolické církve připomenout. Na neděli 22. ledna 2017 od 17 hodin v Rytířském sále na zámku připravuje přednášku a besedu na téma „Papež František“ s historikem z Historického ústavu AV ČR, publicistou a komentátorem společenského a zvláště církevního dění Jaroslavem Šebkem. Přijďte se blíže seznámit s touto pozoruhodnou osobností a diskutovat o současných problémech celé společnosti. Srdečně Vás zve Místní skupina ČKA.

Marek Výborný
Místní skupina ČKA Heřmanův Městec

POZVÁNÍ DO OBNOVENÉ MODLITEBNY NA EVANGELICKÉ FAŘE

V Křesťanském zpravodaji vydaném k letošní pouti jsem psal o chystané úpravě modlitebny v našem sborovém domě. Všechny práce byly tehdy před námi a my jsme doufali, že vše půjde tak, abychom mohli v nově upravené modlitebně slavit bohoslužbu Díkůvzdání.

Dnes mohu s radostí napsat, že po šestitýdenní přestávce, kdy jsme díky laskavosti náboženské obce CČSH bohoslužby slavili v Husově sboru, jsme 16. října opravdu děkovali Pánu Bohu za jeho lásku a dobrotu v krásné nově ztvárněné modlitebně.

Během oněch šesti týdnů jsme nejprve společně při brigádě celou modlitebnu vyklidili. Pak se v ní střídali řemeslníci z několika firem, kteří položili novou podlahovou krytinu, připravili rozvod elektřiny pro světla, vyspravili strop a zakryli nevzhledné trubky topení vedoucí do podkroví, odpojili a po natření zase zpět připojili tělesa topení a provedli základní výmalbu. Hlavní malířskou práci, kterou modlitebna dostala úplně novou podobu, provedla sama autorka výtvarného návrhu paní Barbora Veselá. Potom jsme zase společnou prací znovu smontovali skříňovou stěnu a nastěhovali do ní sborový archiv, knihovnu a další sborové věci. To byla práce spíše pro muže. Ženy a děti zatím krásně vesele natřely židle, které po rozmístění doplnily celý vzhled modlitebny. A když pak ještě elektrikář namontoval sedm nových světel, byl to pro všechny, kdo prostor viděli, krásný zážitek. A jak mi říkalo několik lidí, a jak to také sám vnímám, opakuje se po příchodu do modlitebny vždycky znovu.

Je třeba ovšem říci, že úprava není úplně dokončená. Ještě zbývá, aby ji dovršil nový stůl Páně doplněný o samostatný ambón. Jejich výrobu jsme při plánování úpravy z finančních důvodů raději odložili až na příští rok. Ukázalo se ale, že jsme podcenili obětavost členů a příznivců sboru. Díky jejich darům jsme totiž měli prostředky potřebné na celou úpravu včetně stolu Páně, ambónu a nakonec ještě dodatečně objednané nové police na zpěvníky shromážděné

vlastně už na začátku rekonstrukce. Dary, v řadě případů i významně přesahující 10.000,- Kč, tak zcela pokryly celkový náklad úpravy ve výši cca 190.000,- Kč. Za to nezbývá než poděkovat, dárcům i Hospodinu. A pamatovat si, že odvaha víry není prázdny pojem.

Při vstupu do modlitebny uvidíte před sebou jeden ze dvou nových nápisů. Stojí tam: „*Bratrská láska ať trvá. S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud.*“ Chceme být takovým otevřeným společenstvím, do kterého může přicházet každý. A tak vás všechny **zveme, abyste přišli třeba už v pátek 20. ledna v 18 hodin, kdy se právě v naší obnovené modlitebně sejdeme k ekumenické bohoslužbě v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů.**

Za evangelický sbor zve Jan Plecháček

ADOPCE NA DÁLKU

Farnost sv. Bartoloměje mohla také v letošním roce, díky pravidelným příspěvkům mnoha dobrodinců, pokračovat v podpoře čtyř dětí - Amitha a Theresy Mary z Indie, Musoke Cloyise z Ugandy a Sofie z Běloruska.

Ač se to nezdá, také charitní programy v Bělorusku jsou velmi potřebné, a vedle pomoci sociálně potřebným mají ještě další rozměr - umožňují lidem získat zkušenosti s fungováním demokratického systému. Cílovou skupinou je chudé vesnické obyvatelstvo a sociálně slabé rodiny ve městech Grodno a Vitebsk. Kromě programu Adopce na dálku jsou pořádány letní pobyty dětí v České republice.

Výdělky rodičů podporovaných dětí jsou natolik nízké, že za ně rodiny těžko přežívají. Situaci tak řeší pěstováním brambor, řepy, mrkve, zelí, cibule a další zeleniny. V létě pak připravují zavařeniny z ovoce a zeleniny. Vlastní zásoby jim slouží po celý rok. Nejvíce však rodinám pomáhají brambory, které jsou velmi oblíbenou zeleninou běloruského obyvatelstva. Možná proto nazývají státy bývalého Sovětského svazu Bělorusky „Bulbaši“ (bulba - brambory). Jídlo z brambor mívají chudší rodiny na stole několikrát denně.

Ceny potravin a oblečení jsou podobné jako v České republice. Nesrovnatelně nižší jsou však výdělky Bělorusů, s nimiž pak souvisí jejich životní úroveň. V průběhu tohoto roku také v Bělorusku vzrostla nezaměstnanost, zhoršila se tamní ekonomická situace. Výplaty jsou předávány se zpožděním a částečně jsou vydávány formou poukazů ve vybraných obchodech nebo formou potravin. Pracující se obávají, aby nepřišli o svou práci, a tak raději nevyjadřují svou nespokojenost. Mzdy se pohybují od 2.562 Kč do 3.200 Kč. Denní výdělek činí cca 120 Kč. Finanční podpora českých dárců je tak i pro děti v Bělorusku výraznou pomocí a tyto jsou za ni velmi vděčné. Běloruské rodiny využívají pomoc nejčastěji na nákup oblečení a obuvi pro děti. Dále hradí mimoškolní aktivity dětí, léky či potraviny. Podpora českých dárců pomáhá mnoha rodinám přežít (informace dle Bulletinu ACHA Praha č. 11/2016).

Aktuální stav účtu Adopce na dálku činí k 19. 12. 2016 částku 19.903 Kč. V letošním roce bylo zapláceno školné pro čtyři děti v celkové částce 23.050 Kč. Jedním z podporovaných dětí je také Sofia, která pochází právě z Běloruska.

Všem „našim“ dětem se dobře daří a pravidelně jsou s námi v písemném kontaktu. Jejich jménem děkuji každému, kdo na ně jakkoli pamatuje. Díky přízni mnoha dobrodinců tak podpora projektu běží v naší farnosti již jedenáct let.

Přeji vám požehnané svátky vánoční a především radost z narození betlémského děťátka.

Těším se na vaši přízeň také v roce 2017.

Helena Polanská

DOPIS ALBERTA EINSTEINA SVÉ DCEŘI

Koncem roku 1980 Lieserl, dcera slavného génia věnovala 1400 dopisů, psaných Albertem Einsteinem, Hebrejské univerzitě s příkazem nepublikovat je, dokud neuběhne dvacet let od její smrti. Toto je překlad jednoho z nich.

Dopis pro Lieserl Einstein:

„Když jsem navrhl teorii relativity, velmi málo lidí mě pochopilo a to, co odhalím a přinesu lidstvu teď, rovněž koliduje s nepochopením a s předsudky světa.

Žádám tě, abys chránila dopisy, jak dlouho bude nutné. Roky, dekády, dokud se společnost nevyvine na takovou úroveň, aby akceptovala to, co vysvětluji níže.

Existuje extrémně mocná síla, pro kterou zatím věda neobjevila formální vysvětlení. Je to síla, která zahrnuje a řídí všechny ostatní síly a dokonce je obsažena ve všech fenoménech, které operují ve vesmíru, ale přesto jsme ji nedokázali identifikovat. Tato univerzální síla je láska.

Když vědci hledali sjednocující teorii vesmíru, zapomněli na nejmocnější, nespátřenou sílu. Láska je světlo, které osvětluje ty, co ho dávají a dostávají. Láska je gravitace, protože způsobuje, že jsou někteří lidé přitahováni k ostatním. Láska je síla, protože násobí to nejlepší, co je v nás a dovoluje lidstvu nevyčerpat se svým slepým sobectvím. Láska odkrývá a odhaluje. Pro lásku žijeme a umíráme. Láska je Bůh a Bůh je Láska.

Tato síla vše vysvětluje a dává životu smysl. Je to proměnná, kterou jsme příliš dlouho ignorovali možná proto, že se lásky bojíme, jelikož je to jediná energie ve vesmíru, již se člověk nenaučil podřídit své vůli.

Abych lásku učinil viditelnou, jednoduše jsem zaměnil hodnotu ve své nejslavnější rovnici. Pokud bychom namísto $E = mc^2$ akceptovali, že energie k vyléčení světa může být získána skrze lásku násobenou čtvercem rychlosti světla, došli bychom k závěru, že láska je nejsilnější existující silou, protože nemá žádný limit.

Po selhání lidstva ve snaze kontrolovat ostatní síly vesmíru, které se tak otočily proti nám, je velice urgentní, abychom sami sebe naplnili jiným druhem energie...

Pokud chceme, aby náš živočišný druh přežil, pokud chceme najít smysl života, pokud chceme zachránit svět a každou živou bytost, jež ho obývá, láska je jedinou odpovědí.

Možná zatím nejsme připraveni postavit bombu lásky, zařízení dost silné na zničení veškeré nenávisti, sobectví a chamtivosti, na zničení vlastností, které devastují planetu.

Nicméně, každá individualita s sebou uvnitř nosí malý generátor lásky, jehož energie čeká na vypuštění do světa.

Pokud se naučíme tuto vesmírnou energii dávat a dostávat, drahá Lieserl, potvrdíme tak, že láska zvítězí nad vším, je schopná přesáhnout všechno a nic, protože láska je kvintesencí (podstatou) života.

Hluboce lituji své neschopnosti vyjádřit to, co je v mém srdci, jež pro tebe tiše bije po celý můj život. Možná je už pozdě se omlouvat, ale protože čas je relativní, potřebuji ti říci, že Tě miluji a díky tobě jsem dosáhl ultimátní odpovědi!

Tvůj otec, Albert Einstein.

převzato z ČRo 2

CO JE POŽEHNÁNÍ?

.... Stojí přede mnou krásné stvoření. Dívám se Bětce do zvědavých očí, kladu jí ruce na dredatou hlavu a pronáším slova požehnání. „Bětko, jsi nádherná Boží dcera. Jsi jedinečná a velmi důležitá jak pro Pána Boha, tak pro všechny ve svém okolí i pro tyto své přátele. Bůh tě nesmírně miluje, vždy o tobě smýšlí jen dobře, vždy tě hluboce chápe, stále je skryt v hlubinách tvého srdce a nikdy tě neopustí. Bude tě milovat navěky. Ať ti žehná všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý.“ Bětčiny zvědavé oči postupně zaplavuje úžas a nakonec dojetí i slzy.

Oba nás zahrnuje nepopsatelný pokoj, stejně jako Bětčiny kamarády, kteří scénu s napětím sledují. Slova mé modlitby se potkala se skutečnou Bětčinou vnitřní zkušeností bez ohledu na to, co říkala předtím. Jsou věci, které jsou pro nás pravdivé až tehdy, když je prožijeme.

Požehnání je dobrořečení, benedictio či eulogia. Zkusme si Áronovo požehnání převést na naše konkrétní osobní vztahy. Co se stane, když mne spatří někdo, kdo mě má rád? Jeho tvář se rozzáří. Je to úžasný obraz: jestliže Hospodinova tvář nad člověkem, nad člověkem konkrétním, nikoli abstraktním, tedy nade mnou září, pak to znamená, že mne Hospodin vidí rád, že mě miluje, že je rád se mnou, že mi přeje všechno dobré, že mne provází, že jsem pro něj skutečně jedinečný a cenný, že jsem zkrátka jeho.

ukázka z knihy L. Heryána Exotem na této zemi

Čtvrtá kniha Mojžíšova (Numeri), 6. kapitola verše 22-27 (Áronské požehnání):

Na Hospodinův příkaz má Áron dávat Izraelcům požehnání.

Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: „Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy:

*Ať Hospodin ti žehná
a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem.*

Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám.“

Toto požehnání mějte na paměti po celý rok 2017, aby se vám dobře vedlo nejen na zemi.

vv

BŮH SE NEVNUCUJE SILOU (PAPEŽ FRANTIŠEK)

*Jesličky nám říkají,
že Bůh se nikdy nevnučuje silou.
Z jesliček k nám promlouvá Boží něha.
Nazíráme v nich Boží milosrdenství,
které se stalo tělem,
aby pohnulo naším srdcem.*

Když stojíme před jesličkami, rozjímáme o Božím milosrdenství. Jesličky nám připomínají, že Bůh ve svém velkém milosrdenství sestoupil k nám, aby s námi navždy zůstal. Jesličky nám dále říkají, že Bůh se nikdy nevnučuje silou. Kvůli naší spáse nezměnil dějiny a nevykonal žádný mohutný zázrak. Přišel ve vši prostotě, pokoře a mírnosti.

Často si myslíme, že dějiny jsou ovládané střídajícími se mocnostmi a určovány tržní ekonomikou a obchodem. Bůh Vánoc je však Bohem, který „zamíchává karty“. A činí tak s oblibou. Jak to řekla Maria ve chvalozpěvu Magnificat: „Pán mocné sesazuje z trůnu a povyšuje ponížené, hladové sytí dobrými věcmi a bohaté propouští s prázdnou (srov. Lk 1,52-53)“.

Bůh nemiluje velkolepé revoluce dějinných mocipánů a neužívá kouzelnickou hůlku, aby změnil situace. Stává se malým dítětem, aby nás přitáhl láskou, aby se dotkl našich srdcí svou pokornou dobrotou, aby svou chudobou otrásl těmi, kdo se namáhají hromaděním klamných pokladů tohoto světa.

Právě takto smýšlel František z Assisi, který zavedl tradici stavby vánočních jesliček. František z Assisi chtěl vzpomínat na narození betlémského Dítěte, abychom vytušili, v jakých nesnázích se toto novorozeně ocitlo, když mu chybělo vše potřebné. Z jesliček k nám promlouvá Boží něha. Nazíráme v nich Boží milosrdenství, které se stalo tělem, aby obměkčilo náš pohled a pohnulo naším srdcem.

O Vánocích nám Bůh dává všechno. Svého Syna, dar všech darů, který nám přináší spásu. Bůh, který nás přichází spasit, nenachází lepší způsob, jak to učinit, než putovat spolu s námi a žít náš život.

Zpracováno podle slov papeže Františka 20. 12. 2015.

CHYSTANÉ KULTURNÍ AKCE V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

26. 12. – kostel sv. Bartoloměje 15.00 – 16.00 hod. možnost prohlídky betléma v kostele

16.00 hod. - „**Kouzlo zpěvů vánočních aneb pokoj lidem dobré vůle**“ - vánoční zpěvy a koledy v podání dětí základní školy. Přijďte si spolu s dětmi zazpívat k jesličkám ty nejznámější lidové koledy.

17.00 hod. – kino HM – Anděl Páně 2

29. 12. – 17.00 – kostel sv. Bartoloměje – Jan Jakub Ryba: Česká mše vánoční v podání souboru ReBelcanto

30. 12. – 12.30 - 13. ročník DNE SEVERSKÝCH PSŮ – v zámeckém parku za nádvořím zámku - přijďte se projet psími spřeženími samojedů mushera Pavla Lněničky a jeho rodiny – k vidění budou štěňata samojedů i aljašští malamuti. Opět s možností zakoupení teplých nápojů!

9. 1. 2017 od 9.00 hod. - Tříkrálová sbírka

20. 1. – ekumenická bohoslužba v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů – sbor CČE

11. 2. od 20.00 - Sokolovna - **XXVI. reprezentační ples PS Vlastislav** - předprodej vstupenek od 10. 1. v TIC v Multifunkčním centru na náměstí

Příští číslo KZ vyjde o Velikonocích

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč